

וכו', מה תימא בהון, אמר ליה שמענא בהון רזא יפול מצדך אלף וגומר (תהלים צא ז), הכי אמרו לי ברמיזא, אמר ליה אי הכי מאי אשר קומטו בלא עת וגומר (איוב כב טז), אמר ליה אלין תשע מאה ושבעים וארבעה דרין דאתקמטו ואסתלקו קדם זמנייהו, ודא איהו אשר קומטו בלא עת, דאתקמו קדם זמנייהו, וזריק לון קודשא בריה הוא על כל דרא ודרא, דא איהו נהר יוצק יסודם (סם), ודא הוא רזא, דאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, וכדין חזתין עתידין למיתי, אדהכי אסתלק סבא, אמר רבי שמעון לחבריא, חבריא, ודאי האי סבא דסבין אדם עלאה, זפאה דרא דהאי רזא אתגלייא ביה.

(נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד).

(נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד)

מעשה היה, שאדם אחד חגר בלי רגלים מצא שני חכמים שלא היו בכל הדור חכמים כמותם. פגש בהם אותו חגר, אמר להם: שלום עליכם חכמים, (שמעתי עליכם שאתם חכמי הדור), לאן אתם הולכים? אמרו לו: למקום פלוני. וערב שבת היה. אמר להם: אף על גב שאתם רוכבים על בהמות שרצות הרבה, ואני חגר בלי רגלים, אם אתם רוצים, אני אקדים לתקן לכם את השבת. תמהו. אמרו לו: והלא אתה חגר, ואיך אתה יכול להשיג את הבהמות שרצות הרבה? אמר להם השם של מ"ב אותיות ודלג להם ת"ק פרסה ברגע אחד. מצאו את עצמם על פי מערה אחת, ושלחן לשמאל עם כל מעדני העולם עליו, ומנוחה בדרום עם שבעה גרות עליה, ומטת פסף וזהב ואבנים יקרות במערב בין צפון לדרום, וכסא במזרח, ושלוש מאות תלמידים על אותו השלחן. אחר שכלם אכלו, ואותם החכמים עם, קם אותו חבר ופשט את עצמו מאותו הגוף בלי הרגלים, והתלבש

עובדא הנה, דחד בר נש חגר בלא רגליו, אשבח לתרין חכימין דלא היו בכל דרא חכימין פוותייהו, אערע בהו ההוא חגר, אמר לון שלמא עלייכו רבנו, (שמענא עלייכו דאתון חכימי דרא), אנה אתון אזלין, אמרו ליה לדוד פלו, וערב שבת הנה, אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בבטריין דרהטי סגי ואנא חגר בלא רגליו, אי אתון בעיתו אנא אקדם לכו לתקנא לכו שבתא, תוהו אמרו ליה והלא את חגר ואיך אתי יכיל לאקדמא לבעירן דרהטי טובא, אמר לון שמא דמ"ב אתון ודלגי לון ת"ק פרסי ברגעא חדא.

אשבחו גרמיהו לפום מערתא חדא, ופתורא לשמאלא, בכל מעדני עלמא עלהא, ומנרתא לדרום בשבעה גרין עלהא, ומטה דכספא ודהבא ואבנין יקירין למערב בין צפון לדרום, וכרסייא למזרח, ותלת מאה תלמידין על ההוא פתורא, בתר דאכלו בלהו ואינון חכימי עמון, קם ההוא חגר ופשט גרמיה מההוא גופא בלא רגליו, ואתלבש בגופא דאנפוי זהירין כוהרא דאתמר ביה (דניאל יב ג) ותמשכלים זהירו וכו', ואנפי תלמידוי זהירין במערב בין צפון לדרום, וכסא במזרח, ושלוש מאות תלמידים על אותו השלחן. אחר שכלם אכלו, ואותם החכמים עם, קם אותו חבר ופשט את עצמו מאותו הגוף בלי הרגלים, והתלבש

בגוף שפניו זוהרים כזהר שנגמר בו והמשפלים יזהרו וכו', ופני תלמידיו מאירים כפוכבים לעולם ועד, והיו פותחים ספר קהלת, וקוראים בו הבל הכלים אמר קהלת כו', והיו חוזרים כמה פעמים. אמרו לו אותם חכמי הדור: וכי שלמה לא עשה פסוק אחר בקהלת? הכניס אותם אותו שנראה חגר בדרך, לשבעה היכלות מכסף וזהב ואבנים יקרות, ובהיכל שבעה כסאות של ארבע חיות, ושם יונה של כסף ועטרת זהב על ראשה, וכתוב בה כל מי שלא מכיר את ההכלים הללו, עליו כתוב והגר הקרב יומת. מיד שראו כף אותם חכמי הדור את שכתוב באותה העטרה, חזרו לאחור. אמר להם אותו שנראה עליהם כחגר: וכי עליכם נאמר שאתם חכמי הדור? אינכם אלא טפשי הדור, ולא ראיתם בכל למודיכם כי בי חשק ואפלטוהו, עד ארץ ימים אשביעהו, לעולם שכלו ארץ, אלו ההכלים של קהלת הם בסוד של שבעה שמות, שבהם ארבעים ושנים אותיות, פנגד שבעה ימי בראשית שיש בהם עשר אמירות ושלישים ושנים אלהיים, והם ארבעים ושנים ועליהם לב, שנאמר בהם אלהיים האלהיים, והינו וגבוהים עליהם, אלו שבע תבות אבגית"ן, עליהם נאמר שרפים וגומר. והשם הזה הוא סגלתו

לכסות את הנשמה, בשעולה למעלה בכל לילה להעיד על המעשים הטובים של אדם, ממלאכי חבלה ומכל המזיקים והרוחות ולילין ושדין, ובהם פורחת למעלה, בשתי אותיות מכל שם תכסה פניה מהם, ובשתי אותיות תכסה רגליה, ובשתי אותיות פורחת למעלה, ואף כף לרוח, ואף כף לנפש, ויש שם בן מ"ב בצורת חותם שענה נכתב, ויש שם מ"ב בציור של דמות המלך תקוק על החותם, ויש שם מ"ב שהוא דמותו ממש, שם מ"ב שהוא דמותו, הוא יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א אל"ף, שם מ"ב דאיהו חותמא, איהו אהי"ה אשר אהי"ה, ציור מ"ב בשענה

דא אבגית"ן.

בכבדים לעולם ועד, והיו פתחין ספרא דקהלת, וקריין ביה (קהלת א ב) הבל הכלים אמר קהלת וכו', והיו חזרין כמה זמנין, אמרו ליה אינון חכימי דרא וכי שלמה לא עבד קרא אחרא בקהלת, על להו ההוא דאתחזי חגר בארחא, לשבעה היכלין מכספא ודהבא ואבנין יקירין, ובהיכלא שבעה כרסיין דארבע חיוון, ויונה תמן דכספא ועטרה דדהבא על רישה, וכתוב בה כל מאן דלא ידע באלין הכלים עליה כתיב (במדבר א נא) והזר הקרב יומת, אינון חכימי דרא מיד דחזו הכי דתוה כתיב בתהיא עטרה חזרו לאחורא. אמר לון ההוא דאתחזי עליהו בחגר, וכי עליכו אתמר דאתון חכימי דרא, לית אתון אלא טפשי דרא, ולא חזיתון בכל למודייכו כי בי חשק (תהלים צא יד) עד ארץ ימים אשביעהו לעלמא דכלא אריה, אלין הכלים דקהלת אינון ברזא דשבע שמחה, דבהו מ"ב אתון, לקבל שבעה יומי בראשית דאית בהו עשר אמירן ול"ב אלהיים ואינון מ"ב, ועליהו לב דאתמר בהו אלהיים האלהיים, והינון (קהלת ה ז) וגבוהים עליהם, אלין שבע תיבין אבגית"ן, עליהו אתמר (ישעיה ו ב) שרפים וגומר. והאי שמא איהו סגולתא דיליה לכסאה דגשמתא כד סליקת לעילא בכל ליליא, לאסהדא על עובדין טבין דבר נש, ממלאכי חבלה ומכל מזיקין ורוחין ולילין ושדין, ובהון פרחת לעילא, בתרין אתון מכל שם תכסה אנפאה מנהון, ובתרין אתון תכסה רגלה, ובתרין אתון פרחת לעילא, ואוף הכי לרוחא, ואוף הכי לנפשא, ואית שם בן מ"ב בצורת חותמא דשענה נכתב, ואית שם מ"ב בציור דיוקנא דמלכא, חקיק על חותמא, ואית שם מ"ב דאיהו דיוקניה ממש, שם מ"ב דאיהו דיוקניה איהו יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף, שם מ"ב דאיהו חותמא, איהו אהי"ה אשר אהי"ה, ציור מ"ב בשענה

דא אבגית"ן.